

[Melchior]

Alligevel må jeg på CDs vegne afvise dette forslag; vi tror ikke, det er en god løsning til opnåelse af ellers gode mål. Vi tror ikke, at man kan øremærke indtægter og udgifter på denne måde her. Når vi i vor familie underkaster os, at vi en gang imellem sætter os ned og ser efter, om vi virkelig yder til formål uden for vort eget snævre jeg som person eller som familie eller som kreds, 10 pct. af, hvad man har af ressourcer, så mener jeg ikke, man kan sige, at af den indtægtskilde skal du give så og så meget, men til gengæld ingenting af den anden. Jeg tror, at bruttonationalproduktet, det vil for en persons eller families vedkommende sige hele indtægten, er en bedre målestok, et bedre kriterium, et bedre udgangspunkt. Kriteriet med råstoffer er for tilfældigt.

Danmark er et rigt land, som hr. Kalnæs sagde, og de rigeste lande bør give mest. Ja, helt enig. Men vor rigdom er jo ikke netop baseret på tilgangen af råstoffer. Der kan være mange andre grunde til, at et land har en god levestandard og en god, lidt flot sagt, rigdom. Det kan være god landbrugsjord. Er det et råstof? Eller det kan være den gode tradition at udvinde værdier af denne landbrugsjord, det kan være så mange ting, der er afgørende for, om et samfund har råd til at yde større eller mindre beløb, også større eller mindre procenter. Derfor tror jeg ikke, at kriteriet med mængden af råstoffer er velegnet.

Og så endelig dette med eksemplet, der skulle smitte. Det lyder meget smukt og meget idealistisk. Jeg tror ikke på det, og jeg synes endda, man kan sige, at der foreligger beviser på, at det ikke nytter. Som udenrigsministeren nævnte det, er der kun 4 skandinaviske og europæiske lande, der har nået det mål, man foreløbig har sat sig, og det har såmænd ikke haft nogen afsmittende virkning, det være sig på den ene eller på den anden side af jerntæppet eller på den ene eller den anden side af ækvator. Det er helt oplagt, at det smiler man måske lidt ad, er lidt overbærende over for, men man retter sig ikke efter det. Hvis jeg troede, at der lå en animering og en sandsynlig mulighed for, at nogen af denne årsag ville give noget mere, så ville jeg overveje dette forslag i et andet lys. Men da vi altså ikke har nogen som helst tillid til, at det vil være tilfældet, må vi afvise det. Vi frygter, at det vil blive en om-

flytning af den evne og den vilje, man har til at give, men ikke føre til noget nettoresultat.

Janne Normann (RV):

Vi kan godt lide forslaget. Hvad hjertet er fuldt af, har munden en tilbøjelighed til at løbe over med, og jeg skal lige styre mundtøjet et lille øjeblik, mens jeg hæfter mig ved to bekymringer, vi har vedrørende forslaget. For det første kunne man, hvis man laver en sådan regel, at man betaler tiende, som hr. Arne Melchior udtrykte det, af statens nettoindtægter, forlede mindre u-landsvelvillige sjæle til at sige: ja men vi har jo den dér faste regel, så derfor behøver vi ikke i øyrigt udbygge de statslige u-landsordninger. Og det kan godt give anledning til megen bekymring. For det andet er vi ikke glade for cigarkassesystemet, at indtægter fra en bestemt del går til bestemte udgifter.

Når det er sagt, kan jeg måske komme til hjerteanliggendet, som er, at vi er enige i, at Danmark bør gå i spidsen, når det drejer sig om at øge u-landsbistanden. Vi er enige i, at det er en ganske overordentlig svær belastning for u-landene, at vi har de meget stærkt stigende råstofudgifter, især olieudgifterne.

Der er en tilbøjelighed til i alle de velhavende lande, altså i i-landene, som vi jo tilhører, i særlig grad at hytte sig: når der er stagnation, må vi først og fremmest spare på de udgifter, som går til u-landene. Det anser vi i det radikale venstre for at være en helt forkert udvikling. Vi har en meget stærk tro på betydningen af u-landsbistand, ikke bare af humane grunde – de er væsentlige – men også af hensyn til bevaringen af verdensfreden, af hensyn til simpelt hen mulighederne for at opbygge en bedre verden.

Vi mener altså, det er rigtigt, at vi, som forslagsstillerne siger, skal gå i spidsen. Det skal vi fortsat gøre, vi skal ikke bare lulle os ind under den tro, den viden, vi har, om, at vi ligger i spidsen med hensyn til u-landsbistand. Vi skal fortsat ligge i spidsen, og vi skal fortsat prøve på at præge den globale udvikling på dette område, så også de lande, som – ja, for at sige det ligeud, faktisk sjofler sig fra deres forpligtelser over for u-landene, i højere grad vil følge trop.

Det er da sikkert rigtigt, at hvis vi vedtager det her, har vi ikke nogen sikkerhed for, at samtlige lande, som bør have en forpligtel-